

ŽEGNANJE

Žegnanje v krščanskem okolju pomeni praznovanje godu zavetnika cerkve. Pesem pravi:

»Tu pred Bogom, bratje, sestre, / v naši cerkvi zbrani smo, / da v spomin na posvetitev / žegnanje praznujemo.«

Cerkev je za vse kristjane božja hiša in dom, kjer se slavi Boga. Vsaka cerkev je podoba žive skupnosti vernikov. Vsak veren človek naj bi ob krstu dobil ime po osebnem zavetniku. Nanj naj bi se obračal po pomoč v težkih trenutkih ali molil po osebnem namenu. Godovni dan ali god je osebni praznik tistega, ki goduje. Godovnik naj bi svojemu zavetniku zaupal in mu nakljal pozornost.

11. novembra svoj god obhaja sveti Martin. To je dan farnega žegnanja v Žireh. Na kaj nas spominja ta dan? Zagotovo na to, da po legendi Martin mošt spremeni v vino. Sveti Martin je bil v začetku vojaški častnik, Beraču je podaril polovico svojega plašča. To dejanje je bilo zanj prvi korak spreobrnitve. Postal je skromen, toda velikodušen. Bil je pričevalec vere in duha. S svojo dobroto je postal blizu Bogu, ljudem pa priljubljen.

S praznovanjem sv. Martina je pri nas v Žireh združeno tudi celodnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Te dni se verniki, ki so že dalj časa odseljeni iz fare, radi vračajo nazaj. Zopet obiščejo domačo cerkev ter se morda zahvalijo Bogu.

Naj ne praznujmo žegnanja le zaradi praznika kot takega, ampak se v svojih mislih vsaj malo približajmo zavetniku te cerkve.

VERA SE IZTEKA?

Papež Benedikt XVI. je z apostolskim pismom *Vrata vere (Porta fidei)* razglasil leto vere, ki na ravni vesoljne Cerkve poteka od 11. oktobra 2012 do 24. novembra 2013.

V pismu je papež nakazal pomen in cilje *leta vere*. Osrednje povabilo *leta* je, da se v vsakem verniku vzbudi hrepenenje po *izpovedovanju vere* v polnosti s prenovljenim prepričanjem, zaupanjem in upanjem. To je priložnost tudi za poglobitev praznovanja vere v bogoslužju, zlasti v evharistiji, ki je »*vrhunec, h kateremu teži delovanje Cerkve, in hkrati vir, iz katerega izhaja vsa njena moč*«. V letu vere nas papež vabi, da verniki okrepimo svoje življenjsko pričevanje ter da bi znova odkrili vsebino vere, ki jo izpovedujemo, živimo in molimo.

Pa je povabilo v nas res zaživel? Težko sodim za vas, zase pa lahko rečem, da bi se še dalo kaj več narediti. Osebno doživljam največjo preizkušnjo vere v preizkušnjah in ob smrti. Takrat se pokaže, kako majhna (velika) in šibka (močna) je moja vera. Ko je hudo in lastne moči odpovedo, se obrnem na Gospoda kakor apostoli in prosim: »Pomnôži mi vero!« A kaj je ob teh besedah Gospod odgovoril apostolom? »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej murvi: »Izruj se s koreninami vred in se presadi v morje,« in bi vam bila pokorna.« Vera kakor gorčično zrno? Pred kratkim mi je bilo dano videti gorčično zrno v živo. Malodane mikroskopske velikosti je. In Gospod od mene ne pričakuje nič več, kot le toliko vere? Saj to pa vendar zmorem. A na koncu se zmeraj konča pri lastnih mišicah, vrtenju okrog sebe in svojega napuha. Neka razlaga Svetega pisma pravi: »Napuh je zadnji greh, ki zapusti tistega, ki se vrača k Bogu, in prvi, ki se oprime tistega, ki Boga zapušča.«

Koliko je leto vere uspelo v nas prebuditi boljšega kristjana, je odvisno od vsakega izmed nas. Koliko smo resnično zahrepeneli po živi veri, ki jo izpovedujemo in jo tudi živimo? Vera je milost, je dar, za katerega moramo neprestano prositi. Kakor hitro mislimo, da jo imamo, da smo zato boljši od drugih, smo se že ujeli v past. Nič boljši nismo, če smo vsako nedeljo pri maši, v vsakdanu pa živimo brez Boga.

Pred kratkim me je zelo nagovorila pridiga nekega duhovnika. Govoril je o stiski vere, ki jo doživlja na pokopališču pri pogrebih. Mnogokrat je priča nemim pogrebom, saj svojci ne odgovarjajo med obredom. Jasno je, da je za njih grob zadnja postaja v življenju človeka. A Jezus ni sprejel križa, da bi ostal v grobu, ampak je tretji dan vstal od mrtvih in živi! Kako drugače je sprejeti smrt v veri, da nas čaka vstajenje in večno življenje. In ravno smrt je tisti mejnik, ki pokaže, ali se naša vera izteka ali pa to, kar izpričujemo, tudi trdno verujemo in živimo.

Ne sramujmo se svoje vere, pa čeprav je pogosto manjša tudi od drobnega gorčičnega zrna. Papež nas vabi, da svojo vero v upanju in zaupanju, polni hrepenenja, izpričujemo, Jezus pa nas vabi, da lučko vere ne skrijemo pod mernik, ampak postavimo na svetilnik in s tem pomagamo še komu na njegovi poti v večnost.

Andreja Žakelj

ŽIVLJENJE JE MOČNEJŠE OD SMRTI

Življenje nam prinaša polno trenutkov, lahko so lepi, veseli, žalostni ... Tako se mora vsak posameznik slej ko prej soočiti tudi z lastno umrljivostjo in s smrtjo najbližjega. Če smo popolnoma iskreni, nas je smrti strah – vsaj malo – kljub naši veri v posmrtno življenje.

Česa se tako zelo bojimo? Da bi trpeli? Da bi bili pogubljeni? O smrti in o izgubi osebe ne govorimo, pred tem dejstvom bežimo. Zakaj? Zavedamo se sicer, da je smrt naraven proces, pa nas je kljub temu strah, ker nas vedno preseneti. Vemo, da je to naš fizični konec, da ljubljene osebe ne bomo več videli. Upiraš se in dokler ne sprejmeš tega križa, je hudo. Ko smrt sprejmeš, najdeš Jezusa. Smrt uniči vse, kar je bilo v tebi grešno. Pogledati je treba smrti v oči in vzeti ta križ kot očetov dar.

Pripoved moje znanke: Nikoli si nisem mislila, da me bo življenje tako preizkušalo. Ko si mlad, si vesel, se poročiš, ustvariš družino ... misliš le na najlepše in najboljše, in prav je tako. Če ne bi bilo tako, bi življenje izumrlo. Z leti se vse obrne – tako in drugače. Vsi ljudje na tem svetu imajo življenje, ki je veselo – pozitivno, in na drugi strani življenje, ki je žalostno – negativno.

Ob smrti svojih najdražjih se ti življenje sesuje na drobne koščke. Tavaš v svoji stiski in bolečini, ne moreš niti jokati, le stiska te in duši. Misliš, da bi bilo bolje umreti kot živeti. Zakaj, o Bog, nisi izbral mene? Zakaj, o Bog, si poklical mojega najbližjega in ga tako hitro, prehitro sprejel k sebi v svoj objem. Vem, da je sedaj pri tebi in se ima lepo, vendar ne vem, zakaj, zakaj ... Po več letih izgube še vedno ne morem ne govoriti ne pisati o tem. V uteho mi je samo to, da se razdajam drugim, molim in vse to darujem tebi, Najvišji, za zveličanje duš.

Kadar je bilo zelo hudo, nisem mogla niti moliti, a ob prejemu svetega obhajila pa sem vedno čutila Jezusovo tolažbo. O, Jezus, v srcu čutim, da bom nekoč ob moji smrtni uri združena z njim v večnosti. Objela se bova in se brez besed razumela, saj bo naju prežemala Božja ljubezen, ki nikoli ne mine.

Gospa ni omagala, ohranila je vero in upanje v življenje. S tem ko pomaga drugim in se razdaja, pravi, da pomaga tudi sebi. Lahko nam je za zgled, da v težkih trenutkih z Božjo pomočjo zmoremo in rečemo življenju da.

»Ni vse samo denar in bogastvo, ampak hvaležnost in zahvaljevanje za dar življenja vsak dan,« tako pravi Anica Jankovec, ko pripoveduje zgodbo iz svojega življenja. *Bil je november in takrat je moral moj mož Tone v bolnico. Ko mi je zdravnik povedal diagnozo – levkemija, sama ne vem, kako sem zbrala toliko moči in energije, da sem vse prenesla. Zdravnik mi ni dal veliko upanja na ozdravitev. Ko sem obiskala moža, sem zbrala pogum in možu vse odkrito povedala o pogovoru z zdravnikom. Čustva, ki naju prevzamejo, so tako močna in silovita, da jih človek z besedami ne more opisati. Skupaj bova zmogla, čuti se najina povezanost kot še nikoli. Takrat se človek res spomni Jezusovih besed: »In ne bosta več dva, ampak eno.«*

Vesela sem bila, ko je bil mož po 14 dnevih doma, a zdravljenja še ni bilo konec, saj ga je hčerka vsak teden vozila na kemoterapijo. Vendar se stanje kljub temu poslabša in spet je potrebna hospitalizacija. Za tri tedne je moral iti na intenzivno nego, in ker nesreča nikoli ne počiva, je zbolel še za pljučnico.

Tolažila sem se z mislijo, da ga je obiskal župnik in mu podelil sv. bolniško maziljenje in obhajilo. Čeprav nisem vedela, ali bo dočakal svoj 50. rojstni dan, me zaupanje, molitev in vera ne zapustijo. Vse težave sem izročila Najvišjemu, ki je naša moč in tolažba. Po odhodu iz bolnišnice je spet sledila kemoterapija. Ob kontroli 15. februarja, po punkciji, pa zdravnik ugotovi, da ni nobenih znakov levkemije več.

Čudeži se še dogajajo. Bog je želel ohraniti Tonetovo življenje, nam v pričevanje in spodbudo, da nikoli ne izgubimo vere in zaupanja Vanj.

Branka Grošelj

SMO SKAVTI RES UMAZANI?

Skavti veliko časa preživimo v naravi, tako na rednih srečanjih kot tudi na stegovih dogodkih in taborih. Po takšnih in drugačnih dogodkih pridejo na vrsto skrbne mame, katere v pralnico dobijo gore umazane obleke, ki pa niso napojene z navadnimi madeži, kakršnih so navajene. Ta oblačila so ponavadi zelena od trave, rjava od blata in marsikdaj bi človek rekel, da so drugačne barve, preden so zopet čiste. Tudi dišijo ne najboljše. Obleke skavtov so pogosto prepojene z vonjavami od ognja in znoja. Pa vendar se morate zavedati, da takrat otroci počnejo točno tisto, kar si v tistem trenutku želijo. In velikokrat se zgodi, da taki otroci precej bolje izživijo svoje sanje kot marsikateri odrasel. Torej se raje vprašajte, kolikokrat se vi umažete v življenju, kolikokrat si vi pustite biti tisto, kar zares ste, ne glede na kritiko okolice? Ali zares živite tako življenje, kot si ga želite? Uresničujete stvari, katere sanjate, ali ste le strahopetni? Ali ste odprti za nove stvari ali ste le ujeti v rutino? Če ste se našli v teh vprašanjih, potem se morate zavedati, da ste vi tisti, ki si zavirate možnosti do novih priložnosti in še boljšega življenja. Verjemite vase in v svoje sposobnosti in se ne podcenjujte. Vi ste kreatorji svojega življenja. Stopite iz svojega sveta, omejenega v majhen kvadrater, in dopustite tudi drugim ljudem, da se vas dotaknejo z zgodbo njihovega življenja. Dajte priložnost tudi tistim, s katerimi niste v najboljših odnosih, tudi oni znajo biti srčni. V vaše življenje so vstopili kot učitelji, da vam pokažejo, kaj lahko prav vi spremenite v odnosih do sebe in bližnjega. Ne bojte se biti to, kar ste, ne glede na to, kaj bodo rekli drugi. Tudi v Svetem pismu piše: »Ker torej veste, da to niso bogovi, se jih nikar ne bojte!« (Bar 6,64). Postanite trdni v svoji veri in bodite opora drugim, kateri težko stojijo sami. Bodrite jih in jim dajte vedeti, da so tudi oni dragoceni za vaše življenje in okolico. Ko se boste razdajali, se boste počutili neizmerno dobro. Takrat boste vedeli, da ni pomembno, kako 'blatni ste' in kaj pravijo drugi, temveč to, zakaj ste.

Torej naj vam še odgovorim. Ja, skavti smo res umazani, pa vendar živimo življenje in se ne bojimo govoric. Pustimo sanjam prosto pot in se prepuščajmo potem življenja. Pustimo se v življenju umazati in živimo svoje sanje. Drznimo se igrati svojo igro, tako kot je nekoč naš ustanovitelj Baden Powell rekel: «Vzemite življenje kot igro in svet kot igrišče.»

Tega se poskušamo držati, ker smo takrat zares srečni.

Božena Demšar (Kreativna Vivarca)

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221
Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>

mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578

Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 16⁰⁰ – 17⁴⁵ in po vsaki sveti maši.

Naklada: 800 izvodov

MOJE MAŠČEVANJE JE ODPUŠČANJE

Sedel sem na stolu in sveder je neusmiljeno vrtal po mojem zobu. »Malo boli,« je ugotovil zobozdravnik. Začudil sem se: 'Le kako je uganil, saj nisem niti pisnil?' Videl je vprašanje v mojih očeh in razložil: »Umikate se bolečini.« Razumel sem: glavo sem odmaknil za nekaj centimetrov, ne da bi se tega zavedal.

Umikanje bolečini nam omogoča preživetje. Roko brez razmišljanja odmaknemo od vroče posode na štedilniku in se izognemo opeklinam, ob premočni svetlobi zapremo oči in si rešimo vid. S telesnimi bolečinami se torej znamo spopadati, z duševnimi pa smo manj spretni. Namesto da bi se odmaknili od spominov, ki nam povzročajo bolečino, se kar naprej vrtimo okrog njih.

»Človek laže pozabi sto dobrot kakor eno krivico,« pravi slovenski pregovor. Vsi vemo, da krivice bolijo in puščajo trajne brazgotine. Še v starosti nas pečejo nezaslužene kazni, ki so nas doletele v otroštvu. Upokojenci se živo spominjajo šikan, ki so jih doživeli v službi. Povojni izseljenci še po mnogih desetletjih ne morejo pozabiti nasilja, zaradi katerega so zapustili domovino.

Ob doživetju krivice nas zgrabi želja po maščevanju. To morda res prinaša trenutno zadovoljstvo, ko pa se vihar strasti in jeze pomiri, nas začne glodati nezadovoljstvo. Kako tudi ne? Dokler smo krivico trpeli, je bila pravica na naši strani, z maščevanjem pa smo to moralno prednost zapravili. Krivice seveda ni mogoče kar tako pozabiti. Čim bolj na silo jo poskušamo izriniti iz spomina, tem krčeviteje se oklepa naše notranjosti. Zato je treba uporabiti zvijačo. Če krivico odpustimo, bolečina počasi izzveni: mi pa se rešimo iz nevidne ječe in svobodno zadihamo. Odpuščanje je seveda veliko napornejše kot maščevanje. *A da ozdraviš, moraš prenesti mnogo bolečin*, pravi latinski pregovor.

Zadnjo soboto v septembru so v puljski areni za blaženega razglasili duhovnika Miroslava Bulešića, ki je po mašniškem posvečenju aprila 1943 postal župnik v okolici Poreča. Med vojno je lajšal trpljenje, kjer koli je mogel. »Med žalostnim in s krvjo prepojenim ljudstvom moramo biti dobri Samaritani, ki tolažimo, ozdravljamo in oživljamo. Sem duhovnik in zakramente bom podelil vsakemu, ki me bo zanje prosil: Hrvat, Nemcu in Italijanu,« je govoril. Zaradi tega so mu grozili, on pa je preganjalcem odgovarjal: »Moje maščevanje je odpuščanje.«

V nedeljo, 24. avgusta 1947, je Bulešić spremljal našega svetniškega kandidata Jakoba Ukmarja na birni v vasi Lanišče, kjer je bil za župnika Slovenec Štefan Cek. Po slovesnosti je skupina partijskih aktivistov vdrla v župnišče. Župnik Cek se je skrtil in ga niso našli, Ukmarja so hudo pretepli, Bulešića pa zaklali. Ko smo se konec avgusta vračali z morja, smo v Buzetu namesto proti mejnemu prehodu Sočerga zavili proti Reki in se odpeljali v Lanišče. V nekdanjem župnišču smo videli kos starega ometa z ostanki Bulešičeve krvi. Starejši domačin nam je s solzami v očeh opisoval grozote, ki jih je doživel kot otrok. A ljudje, s katerimi smo se pogovarjali, večinoma niso bili zagrenjeni. In nad cesto je visel napis »Moje maščevanje je odpuščanje.«

Andrej Praznik

HVALA SE POD MIZO »VALA«

Kdaj ste zadnjič rekli resnično »hvala«? Kdaj ste bili zadnjič za karkoli resnično hvaležni? Velikokrat dnevno kar tako mimogrede rečemo hvala. Velikokrat je beseda samo del naučene olike. Ali jo znamo spregovoriti in se hkrati zavedati njenega pomena? Večina dobrin, ki jih uživamo, se nam zdi samoumevnih, pravzaprav se nam zdi, da smo si jih prislužili, da nam pripadajo. Zdi se nam, da cerkev mora biti čista, da pa nekdo mora cerkev čistiti, se pa ne spomnimo. Zahtevamo, da je delo opravljeno, sami pa ne ponudimo niti rok niti časa.

Samoumevno se nam zdi, da imamo na kupe dobrin, veliko več kot jih dejansko potrebujemo in ničemur se ne želimo odpovedati. Ko dobimo, kar si želimo, ne počakamo niti trenutka, da bi se poveselili, malo uživali v dobljenem, takoj že hlepimo po novih stvareh.

Na leto umre zaradi podhranjenosti, ki povzroči slabšo odpornost proti boleznim, okrog 3 milijone otrok. Na svetu pridelamo dovolj hrane, da bi lahko kvalitetno nahranili vse otroke. Ali se zavemo velikih krivic na tem svetu, ko se nam naši – vsega presiti, zadnje čase tudi vedno bolj debeli –, otroci spakujejo in zmrdujejo ob vsaki malenkosti? Ali pa se nas tiste težave tam daleč ne tičejo. V naši sebičnosti nas boli le naša bolečina.

Preberimo svetopisemsko priliko o Lazarju. Kako bogato sporočilo nam nosi. Ali ga razumemo? Revež je imenovan z imenom. Točno se ve, kdo je tisti, ki trpi v bolezni in lakoti. Bogataš pa ni imenovan. Bog pozna vsakega reveža po imenu, sebični bogataši pa so mu tako zelo nepomembni, da zanje ne uporablja imena.

Zakaj tako? Bogataš, ki sedi pri prepolni mizi, sem lahko jaz ali pa ti. Sedim zasuta z dobrotami in premišljujem, česa si še želim, kaj mi še manjka. Čez prag svoje hiše pa ne vidim. Ne želim, da me ob pojedini moti revež pod mizo, zato mu ne dovolim v svojo bližino. Prepričana sem, da živim pošteno, hodim k maši, včasih kaj zmolim, občasno pa celo podarim revežu star plašč. »Kar je dano, je v zemljo zakopano,« pravi stara modrost, jaz pa zahtevam večno hvaležnost za plašč, ki ga tako in tako ne potrebujem več. Kar koli dam zato, da bi me hvalili, da bi mi bili večno hvaležni, bi bilo boljše, da sploh ne dam. Kadar kaj dajem, ali pomislim, kaj bi prejemnik resnično potreboval, kaj si resnično želi. Kar ni dano iz srca, sploh ni dano. Ob prehodu v novo življenje mi bo povedano, kaj sem resnično dala in kolikokrat sem spregledala Lazarja.

Če Sveto pismo berem natančno, me pravzaprav Bog nagovarja, da Lazarja povabim k mizi, ne da mu odstopim drobtine, z njim moram deliti dobrine na mizi.

Zanimiva se mi zdi tudi druga prilika, prilika o svatbi. Ko se na kraljevo vabilo vabljeni ne odzovejo, povabi kralj za mizo vse, ki jih njegovi služabniki najdejo na križpotjih. In ko kralj med gosti najde človeka, ki nima svatbene obleke, ga ukaže vreči ven v temo, kjer bo jok in škripanje z zobmi.

Tu se srečamo s sprejemanjem. Tako kot je treba znati dajati, je potrebno znati tudi sprejemati. Pri obeh dejanjih je potreben pravi pristop, pravilen odnos. Prav odnosi med ljudmi pa največkrat 'šepajo'. Vedno znova obstajamo MI in »oni drugi«.

Včasih pa v našo sebičnost le posije svetel žarek. Tak mali čudež se je zgodil, ko je v prejšnjem listu predstavljena katehistinja Dolores morala na hitro prekiniti s poučevanjem verouka. Župniku je uspelo dobiti nove moči v samo treh dneh. Dobil je žene, ki so bile pripravljene dati svoj čas in znanje skupnosti.

Pred nami je zahvalna nedelja, pa malo razmislimo o vsem zgoraj napisanem. Koliko smo pripravljene resnično dati in koliko znamo za dobrine, ki jih imamo, biti hvaležni.

Hermina Cankar